

Arrest

**nr. 345 892 van 29 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 maart 2025.

Gelet op de beschikking van 10 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2025.

Gezien het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 327 578 van 3 juni 2025, waarbij debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 maart 2022 als niet-begeleide minderjarige zonder enig identiteitsdocument België binnen en verzoekt op 15 maart 2022 om internationale bescherming. Op 26 maart 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. U bent soenniet. U verklaarde 21-22 jaar oud te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Manjina, in het district Dara-i Nur, in de provincie Nangarhar, waar u gewoond heeft tot uw vertrek uit Afghanistan. U bent verloofd met M(...) S(...), zij woont momenteel in Behsud, bij haar familie.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Uw vader was zes à zeven jaar lang militair in het Afghaanse nationale leger. Hij diende als ondercommandant van een bataljon in het district Urgun in de provincie Paktika. De mensen in uw dorp wisten niets af van zijn job.

Ongeveer in november 2017 kreeg uw vader problemen met de taliban. Jullie kregen twee dreigbrieven waarin stond dat u en uw vader zich moesten aansluiten bij de taliban. De taliban eisten eveneens dat uw vader gronden zou afstaan. Op dat moment was u hiervan niet op de hoogte. Uw ouders verzwegen immers dat u door de taliban bedreigd werd.

Op de 1e dag van de 11e maand van het jaar 1396 (volgens de Afghaanse kalender) (dit komt volgens de Westerse kalender overeen met 21 januari 2018) werd uw vader 's ochtends gedood door de taliban toen hij onderweg was naar zijn werk. Hij had net een week verlof thuis gependend. Hij bevond zich op het moment van de aanval in een militair voertuig. Enkele andere inzittenden raakten gewond.

Later die dag zei uw grootvader u dat u groot gevaar liep. U moest naar het huis van uw grootvader in Behsud vertrekken. U bent niet bij de begrafenis van uw vader aanwezig geweest, omdat uw familie meende dat het voor u niet veilig was. Twee dagen na de dood van uw vader bent u uit Behsud vertrokken om Afghanistan te verlaten.

U heeft Afghanistan verlaten op 23 januari 2018. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije (waar u twee jaar verbleef in Istanbul), Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Duitsland en Frankrijk (waar u één jaar verbleef in Toulon). U bent in België aangekomen op 12 maart 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming (VIB) in op 15 maart 2022. Na uw vertrek werd er meermaals bij uw familie naar u gevraagd. Uw familie zei telkens dat u verdwenen was sinds de dood van uw vader.

Twee à drie weken voor het persoonlijk onderhoud werd uw familie uit hun huis in Manjina verjaagd door de taliban. Sindsdien woont uw moeder samen met uw twee jongere broers A(...) en O(...) S(...) bij uw maternale grootvader in Behsud.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban. U haalt tevens aan dat de taliban u als ongelovige zullen beschouwen omdat u hier in een vleesverwerkingsbedrijf werkt, u hier uw uiterlijk zelf kiest, en omdat u hier alcohol zou kunnen drinken.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw eigen taskara (+ vertaling); een kopie van de taskara van uw vader; vijf kopieën van verklaringen over het overlijden van uw vader; een kopie van een certificaat van het volgen van een officiersopleiding van uw vader; twee kopieën van getuigschriften van appreciatie van uw vader; drie foto's van uw vader tijdens zijn werk; een foto van u en uw vader; twee foto's van het graf van uw vader en een kopie van de resultaten van een bloedonderzoek van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft vooreerst geoordeeld dat er geen sprake is van bijzondere procedurele noden (zie Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ en “beoordeling bijzondere procedurele noden”, beide van 30 mei 2022, en “beoordeling bijzondere procedurele noden” DVZ van 7

augustus 2023). U haalde bij de DVZ nog aan dat u kampte met stress en niet kon slapen en u stelde een arts te zullen raadplegen (verklaring DVZ, 30 mei 2022, p. 13). Tijdens uw onderhoud voor het Commissariaat-generaal d.d. 24 november 2023 werd er bij aanvang gepolst naar uw eerder genoemde stress en slaapproblemen, u gaf toen aan dat dit verergerd was gezien u nog steeds heel slecht zou slapen, u zou ook aan uw nagels bijten door veel stress te hebben, u zou verder nog heel veel bezorgdheden aan uw hoofd hebben, dit door uw situatie en uw leven op dit moment hier (zie notities persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, d.d. 24 november 2023 p. 3, hierna genoemd CGVS p. 3). Er werd u toen gevraagd of u naar een psycholoog of arts was geweest in dit kader, u stelde tweemaal bij een psycholoog te zijn gegaan doch dat had u niet veel geholpen, u probeerde er wel veel beterschap in te brengen maar u wist op dat moment niet goed hoe (CGVS p. 3). U voegde nog toe geen medicatie te nemen voor de door u aangehaalde medische problemen (CGVS p. 3). Er werd u toen door de Protection Officer verteld dat, indien u het moeilijk zou hebben of een pauze zou willen, u dit altijd zou mogen aangeven, u antwoordde toen het volgende: "Als ik te lang zit, meestal dan voel ik een brandend gevoel aan mijn schouder. Het is geen pijn of zo maar dan beginnen mijn schouders te branden, dus u gaat mij veel zien bewegen op mijn stoel, ik hoop dat dat geen probleem is" (CGVS p. 3). U werd vervolgens door de Protection Officer gerustgesteld en er werd u gegarandeerd dat dit geen probleem vormde, u vulde nog aan dat u zelf wel uw schouders zou masseren af en toe, u hoopte dat dat geen probleem zou zijn, wat nogmaals door de Protection officer werd bevestigd (CGVS p. 3). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat u tot op heden er niet in bent geslaagd om een medisch attest aan het CGVS over te maken teneinde uw beweringen te staven. Verder gaf u tijdens het onderhoud geen enkel gewag van mogelijke problemen dewelke u terloops zou hebben ondervonden en heeft het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 24 november 2023 aldus kunnen plaatsvinden zonder noemenswaardige moeilijkheden. U op het einde van het onderhoud gevraagd hoe het onderhoud voor u verlopen was, antwoordde u met "heel goed, dank u" (CGVS p. 28).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 12 april 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: "De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar." Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Uw eerder verklaarde geboortedatum van (...) oktober 2004 werd gewijzigd naar (...) december 2000. U gaf tijdens uw onderhoud bij het CGVS d.d. 24 november 2023 aan dat u op dat moment 21 of 22 jaar oud was en u gaf toe dat u over uw leeftijd gelogen had en u verklaarde dat u dat deed omdat het "heel erg koud" was – uw voeten en handen waren zelfs bevroren - toen u alhier toekwam en u negen of tien dagen gewoon op straat had geleefd en andere mensen u hadden gezegd dat u kon zeggen dat u minderjarig was zodat u een opvangplek kon krijgen (CGVS p. 5). U vulde nog aan dat u in uw tijdelijk opvangcentrum plande uw leeftijd te laten aanpassen, evenwel werd er u verteld dat het daar niet ging en dat u de aanpassing op het interview zelf diende te doen (CGVS p. 5). Hoewel u aldus enige verschoningsgrond in het kader van uw leugenachtige verklaringen tracht aan te geven, heeft u desalniettemin gelogen over uw leeftijd bij uw aankomst in België en heeft u zichzelf aldus vier jaar jonger voorgedaan. Tevens lijkt het frappant dat u bij de DVZ enerzijds stelde dat u uw taskara onderweg naar België had verloren (verklaring DVZ p. 10), anderzijds legde u dan weer tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 24 november 2023 een kopie van uw taskara voor, u verklaarde nog in dit kader dat uw originele taskara vermoedelijk nog in Afghanistan ligt. Er kunnen zich in dit kader dan ook ernstige vragen worden gesteld bij deze door u neergelegde taskara. Hoewel er de nodige vraagtekens bij dit document kunnen worden geplaatst en de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)), kan er voor de volledigheid nog het volgende worden opgemerkt. Volgens deze door u neergelegde taskara was u elf jaar oud in het jaar

2011 en zou u aldus anno 2024 vierentwintig jaar oud zijn, wat in overeenstemming kan worden gebracht met het gevoerde leeftijdsonderzoek en met uw gecorrigeerde geboortedatum, zijnde (...) december 2000.

Verder dient te worden vastgesteld dat u flagrante tegenstrijdigheden noemt met betrekking tot drie zaken: de datum waarop u uit Afghanistan vertrok, de duur van uw verblijf in Turkije, en de datum van het overlijden van uw vader.

Ten eerste geeft u in uw MINTEH fiche aan dat u 2 jaar geleden (t.o.v. 15 maart 2022, dus in maart 2020) uit Afghanistan vertrokken bent (MINTEH p. 3). In uw "verklaring DVZ" echter, beweert u dat u zich in uw MINTEH fiche vergist heeft door de koude en doordat u enkele dagen op straat geweest was, en stelt u dat u reeds 4,5 jaar geleden (t.o.v. 30 mei 2022, dus eind november 2017) Afghanistan verlaten heeft (DVZ verklaring p. 14). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 24 november 2023 verklaart u dan weer Afghanistan te hebben verlaten op de derde dag van de elfde maand van het jaar 1396 (volgens de Afghaanse kalender) (omgezet naar de Westerse kalender is dit 23 januari 2018) (CGVS p. 13). Deze situering in de tijd zou kunnen overeenkomen met wat u bij de DVZ verklaart, maar wijkt sterk af van de datum die u opgeeft in uw MINTEH fiche. Het feit dat u omtrent uw vertrekdatum uit Afghanistan dergelijke afwijkende verklaringen aflegt, doet stevig twifelen aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen. U biedt dan ook geen zicht op uw werkelijke vertrekdatum uit Afghanistan. Dat u ten gevolge van de koude en doordat u enkele dagen op straat was geweest, dergelijke tegenstrijdige verklaringen zou weten af te leggen, meer bepaald of u eind 2017, begin 2018 of in maart 2020 uit Afghanistan zou zijn vertrokken, lijkt toch wel ten zeerste opmerkelijk, temeer daar uw verklaringen neergepend in uw MINTEH fiche sneller na uw aankomst alhier werden afgenomen, waardoor men er van zou kunnen uit gaan dat u uw herinneringen op dat moment gemakkelijker naar boven zou weten te halen.

In de MINTEH fiche verklaart u verder nog dat u tijdens uw reis twee maanden in Istanbul verbleef (MINTEH p. 3). Volgens uw "verklaring DVZ" echter, zou u maar liefst drie jaar in Istanbul gewoond hebben (p. 14). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zegt u dan weer twee jaar in Turkije verbleven te hebben, u gaf vervolgens aan zich ongetwijfeld te vergissen in al deze periodes doch u zou ze allemaal per benadering zeggen (CGVS p. 13-14). Wanneer u tijdens uw onderhoud bij het CGVS geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring in de MINTEH fiche met betrekking tot de duur van uw verblijf in Istanbul, antwoordt u als volgt: "Nee, dat heb ik niet gezegd, misschien is het een fout van de tolk of iets anders van de computer, maar dat is niet mijn verklaring. Maar zoals ik zei het was ook heel erg koud op dat moment en ik zat daar ook met veel verstrooide gedachten om alles te zeggen dus ik wist mij niet goed te focussen op de zaken en op mijn verklaringen en zo" (CGVS p. 15). Uw stelling dat de tolk mogelijks een fout heeft gemaakt of het een fout gemaakt via de computer zou betreffen, is slechts een blote bewering die nergens enige objectieve grond vindt. Dat u ten gevolge van de toenmalige koude weersomstandigheden, uw verstrooide gedachten of uw gebrek aan focus dergelijke tegenstrijdige verklaringen zou weten af te leggen en u zich betreffende uw verblijf in Turkije dermate zou vergissen en u toen dan maar twee maanden verklaarde in plaats van twee tot drie jaar, lijkt toch wel opmerkelijk, temeer daar uw verklaringen neergepend in uw MINTEH fiche sneller na uw aankomst alhier werden afgenomen, waardoor men er van zou kunnen uit gaan dat u uw herinneringen op dat moment gemakkelijker naar boven zou weten te halen. Ook uw bewering dat u voor het CGVS deze periodes per benadering noemde, neemt niet weg dat er nog steeds een zeer groot verschil is tussen 2 maanden en 2 tot 3 jaar.

Op 15 maart 2022 geeft u vervolgens in uw MINTEH fiche nog aan dat uw vader ongeveer 2,5 jaar eerder overleden was (dus in september 2019) (MINTEH p. 3). In uw "verklaring DVZ" daarentegen beweert u dat u zich heeft vergist en dat uw vader reeds 4 jaar geleden gestorven is (dus in mei 2018) (p. 7). U gaat dus lijnrecht in tegen uw eerdere verklaringen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 24 november 2023 noemt u voor het eerst een specifieke datum, zijnde 01/11/1396 (volgens de Afghaanse kalender) (wat overeenkomt met 21 januari 2018 volgens de Westerse kalender) (CGVS p. 12 -13).

Ten gevolge van bovengenoemde weet u dan ook totaal geen duidelijkheid te scheppen over of uw vader al dan niet reeds was overleden bij uw vertrek uit Afghanistan, waardoor u ook de concrete aanleiding voor uw vertrek uit uw land allesbehalve aannemelijk weet te maken.

Uit uw MINTEH fiche blijkt immers dat u vertrokken bent in maart 2020, een half jaar na de dood van uw vader in september 2019 (MINTEH p. 3). Vervolgens beweert u in uw "verklaring DVZ" dat u pas toen u in Turkije verbleef, zes maanden na uw vertrek uit Afghanistan in november 2017, te weten kwam dat uw vader in mei 2018 vermoord was (p. 7, 14). Naderhand keert u in de CGVS vragenlijst (verklaringen aangelegd bij de DVZ) uw kar volledig door te stellen dat de dood van uw vader en het feit dat u daarna eveneens gevisieerd werd door de taliban, de aanleiding waren van uw vertrek (CGVS vragenlijst, 9 augustus 2023, p. 2-3). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelt u dan weer dat uw vader gestorven is op 21 januari 2018 waarna u twee dagen later het land verliet (CGVS p. 16). Na geconfronteerd te zijn met de "verklaring

DVZ” waarin u stelt dat uw vader stierf een half jaar na uw vertrek, antwoordt u als volgt: “Nee dat heb ik niet gezegd. Ik heb daarstraks ook gezegd dat door depressie en zo ik mij over bepaalde zaken vergis, maar het kan ook dat dat te wijten is aan iets anders” (CGVS p. 27). Er dient te worden opgemerkt dat, hoewel u aangeeft bepaalde periodes en data niet exact te kunnen weergeven, mede omwille van uw beweerde depressie en stress, u tot op heden niet aantoonde dat deze door u genoemde depressie en stress op enige wijze uw geheugen, concentratie, of algemene cognitieve capaciteiten zouden aantasten en u zich daardoor soms zou weten te vergissen. U immers gevraagd of u documenten of medische attesten van de psycholoog of dokter neer kon leggen, ontkende u dit, in het centrum werden bepaalde afspraken gemaakt om naar de dokter te gaan, maar door “werk drukte” heeft u die afspraken niet kunnen halen, verder werd u nooit naar een grotere dokter of zo doorverwezen (CGVS p. 27). Uw laatste afspraak bij de psycholoog dateerde naar uw mening ongeveer een maand voor uw onderhoud van 24 november 2023 (CGVS p. 27). U legde tot op de dag van vandaag geen enkel medisch attest voor (cfr. supra). Men kan verder overigens ook niet inzien waarom u zelfs over de volgorde van twee dermate cruciale gebeurtenissen, namelijk of uw vader bij uw vertrek uit Afghanistan al dan niet reeds zou zijn overleden, en aldus over de concrete aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan die de kern van uw asielaanspraak raakt, geen eenduidige en coherente verklaringen zou weten af te leggen en u zelfs op dat punt tegenstrijdige verklaringen zou afleggen.

Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat er eerst gebeurde, namelijk de dood van uw vader of uw vertrek uit Afghanistan, ondermijnt in ernstige mate uw geloofwaardigheid en plaatst bovendien grote vraagtekens bij de dood van uw vader als aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtredenen van bij het begin van de asielaanspraak zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U haalt bij het CGVS aan dat uw vader bedreigd en gedood werd door de taliban en u na de dood van uw vader Afghanistan heeft verlaten. Hoewel de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen, gezien bovenstaande, reeds op ernstige wijze werd aangetast, en u geen zicht wist te bieden op of uw vader al dan niet voor uw vertrek uit Afghanistan reeds was overleden en wat de exacte aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan betrof, kan er omwille van de onderstaande redenen ook nog eens geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw vader zou hebben gekend of zou dienen te vrezen met de taliban.

Ten eerste weet u haast niets en blijft u zeer vaag over de twee dreigbrieven die uw vader volgens uw verklaringen gekregen zou hebben. Nadat u uitgenodigd wordt om alles te vertellen wat u weet over de dreigbrieven, antwoordt u nietszeggend dat u eerst niet wist dat er dreigbrieven waren en dat u het pas te weten kwam na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 19). Gevraagd naar de inhoud van de brieven reageert u als volgt: “Ik heb die brieven niet gelezen, dus ik ken de exacte inhoud niet, maar ik weet dat er eisen waren gesteld zoals eigendom afstaan, gronden geven, zich aansluiten, medewerking verlenen, dat soort dingen” (CGVS p. 19). Dat u amper iets weet over wat er in de brieven staat, roept ernstige twijfels op. Betreffende uw bewering de dreigbrieven nooit te hebben gezien en zelfs niet te weten waar de brieven zich op dit moment zouden bevinden (CGVS p. 19), kan er worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk amper inspanningen zou hebben gedaan om deze beweerdelijke dreigbrieven zelf onder ogen te kunnen krijgen en deze neer te kunnen leggen bij het CGVS. Zo kan er worden opgemerkt dat u er wel in slaagde om enkele andere documenten – waaronder zogenaamd ten bewijze van de tewerkstelling en van het overlijden van uw vader – neer te leggen. U stelde in dit kader dat uw moeder niet helemaal in staat was om u veel documenten te bezorgen ten gevolge van haar toenmalige toestand, doch ze u wel een aantal documenten had bezorgd en ze hiervoor veel moeite had moeten doen om deze documenten via via te ontvangen, u hoopte dat dit voldoende zou zijn (CGVS p. 11 en 13 en 19). U vervolgens gevraagd of u de dreigbrieven mee had, gaf u het volgende aan: “Ik heb die dreigbrieven nog niet ontvangen, zoals ik zei mijn moeder heeft veel moeite moeten doen om deze documenten te ontvangen via via, dus die dreigbrieven zijn er wel, ik weet het niet,

mijn moeder zou die dreigbrieven ook niet meteen herkennen, dus ik heb ze niet mee” (CGVS p. 19). U gevraagd of u zou weten waar de dreigbrieven op dat moment waren, geeft u dan weer opmerkelijk genoeg aan zelfs niet te weten waar deze dreigbrieven momenteel zouden zijn, het zou ook kunnen dat deze samen met uw taskara verloren zouden zijn gegaan (CGVS p. 19). Gezien het uitermate belang van de door u genoemde dreigbrieven, dewelke de kern van uw asielrelaas raken, kan men evenwel logischerwijze niet inzien om welke redenen uw moeder enerzijds u wel andere documenten had overgemaakt doch zij er dan weer anderzijds niet in was geslaagd om uitgerekend de twee dreigbrieven dan weer wel aan u over te maken. Dat uw moeder niet had begrepen welke documenten er van belang waren om u te bezorgen en ze de brieven niet zou herkennen, biedt hier allesbehalve een afdoende verklaring voor, u gaf overigens zelf aan dat uw vader alles deelde met uw moeder (CGVS p. 17) en uw moeder, naast uw vader, de enige persoon was die naar uw mening van de brieven wist (CGVS p. 18). Dat u zelfs niet zou weten of uw moeder deze brieven al dan niet in haar bezit zou hebben, komt dan ook allesbehalve geloofwaardig over. Ten gevolge van uw vage verklaringen over de inhoud van deze voorgehouden dreigbrieven en gezien u deze brieven niet weet neer te leggen noch dienstig weet te verklaren om welke redenen u deze niet zou kunnen indienen, slaagt u er dan ook niet in overtuigend te onderbouwen dat uw vader wel degelijk dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen.

Ten tweede stelt u in uw CGVS vragenlijst het volgende: “De taliban zei via de ouderen aan mijn vader dat hij zich bij hen moest aansluiten” (CGVS vragenlijst p. 2). Aangezien u dit nog niet zo had vermeld, vraagt de Protection Officer u hiernaar op het einde van het persoonlijk onderhoud. U antwoordt slechts met de vage woorden “Dat is de gebruikelijke methode van hen om hun boodschap over te brengen”, en vervolgens “Het gaan de oudsten van het dorp zijn die het hem gezegd hebben misschien” (CGVS p. 26). Op basis van dergelijke vage verklaringen weet u dan ook allesbehalve aannemelijk te maken dat uw vader via de ouderen zou zijn benaderd teneinde zich bij hen aan te sluiten.

Ten derde is het weinig aannemelijk dat uw vader na meerdere bedreigingen door de taliban toch gewoon als militair bleef verder werken. Hierop gewezen, haalt u aan dat uw vader trouw was aan zijn land en plicht, en nooit bereid zou zijn om zich te laten intimideren (CGVS p. 23). Dit getuigt van weinig realisme. Bovendien strookt het niet met het beeld dat u schetst van uw ouders als voorzichtige mensen die de nodige maatregelen namen door u en uw broers niet vaak buiten te laten gaan, omdat het altijd gevaarlijk kan zijn voor kinderen van een militair (CGVS p. 18).

Uit uw verklaringen blijkt verder nog dat uw vader zou zijn omgekomen tijdens een aanval op een militair voertuig, dit terwijl hij naar zijn werk onderweg was, er raakten toen ook nog verschillende andere militairen gewond (CGVS p. 22). Dat uw vader samen met andere militairen zou zijn aangevallen door de taliban – wat bij de risico’s van uw vader zijn job hoorde - en uw vader hierbij het leven zou hebben gelaten, wijst dan ook allesbehalve op een individuele afrekening door de taliban jegens uw vader en u gaf ook geen elementen aan die hiertoe anders zouden kunnen besluiten. Er werd immers reeds eerder gemotiveerd om welke redenen er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de beweerdelijke dreiging door de taliban jegens uw vader. Uit dit alles kan dan ook allesbehalve tot een individuele dreiging door de taliban jegens uw vader worden besloten. Het lijkt verder ook opmerkelijk dat u niet weet wie de mensen precies waren die tijdens de aanval op uw vader gewond zijn geraakt, u stelde hier klaarblijkelijk geen vragen over (CGVS p. 22).

Ook over wat er zich vervolgens na het overlijden van uw vader zou hebben afgespeeld, blijft u in het ongewisse. U stelt immers verder dat uw grootvader u op de hoogte bracht van het overlijden van uw vader (CGVS p. 22-23). U weet echter niet precies hoe uw grootvader te weten kwam dat uw vader gestorven was (CGVS p. 23). Bovendien lukt het u niet een accuraat antwoord te geven op de vraag hoe uw vader zijn lichaam naar het dorp werd gebracht, u weet enkel dat andere mensen uw vader hadden geïdentificeerd en ze zijn lichaam naar het dorp hadden gebracht (CGVS p. 23). U verklaart uw gebrekkige kennis door te zeggen dat u niet onmiddellijk na zijn dood op de hoogte was van zijn overlijden (CGVS p. 23). Uw toelichting kan allerm minst overtuigen, aangezien van u verwacht mag worden dat u alles in het werk stelt om meer te weten te komen over wat er gebeurde (met uw vader zijn lichaam) na de dood van uw vader.

Ten slotte is het zeer merkwaardig dat u over dergelijke cruciale elementen tot op heden geen bijkomende informatie heeft. Zo kan opgemerkt worden dat u nog steeds in contact bent met uw achtergebleven moeder in Afghanistan. U gaf aan uw moeder af en toe op te bellen, via WhatsApp, u belt haar meestal op zaterdag omdat u dan niet moet werken, u sprak zelfs nog met uw moeder de nacht voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 24 november 2023 (CGVS p. 9-10). Er kan dan ook worden aangenomen dat u wel degelijk in staat bent om zich terdege te informeren over de beweerdelijke bedreigingen die uw vader ontving en de omstandigheden van zijn dood. Sedert uw aankomst in België op 12 maart 2022 zijn intussen reeds twee jaar verstreken, hetgeen u de kans gaf om zich bijkomend te informeren over het geheel van de door u genoemde aanleidingen van uw vertrek, waar aldus geen geloof aan kan worden gehecht.

U heeft gezien bovenstaande dan ook niet aannemelijk weten te maken dat uw vader persoonlijk en individueel door de taliban werd geveiseerd en hij tijdens een doelgerichte aanval om het leven zou zijn gekomen.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U slaagt er niet in dergelijke zaken op geloofwaardige wijze aan te brengen. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Aangezien de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw vader niet geloofd kunnen worden, worden ook de door u genoemde vervolgingsfeiten jegens uzelf, voortvloeiend uit de beweerdelijke feiten jegens uw vader, als ongeloofwaardig beschouwd. Daarenboven overtuigen uw verklaringen wat betreft uw eigen problemen met de taliban niet omwille van de volgende redenen.

U gaf vooreerst aan dat uw vader twee dreigbrieven had ontvangen waarin stond dat u en uw vader zich moesten aansluiten bij de taliban. De taliban eisten eveneens dat uw vader gronden zou afstaan. Uit uw verklaringen blijkt verder niet dat u enige persoonlijke dreiging door de taliban aan uw adres had ontvangen, u gaf zelf aan nooit benaderd te zijn geweest door de taliban (CGVS p. 24). Het is om te beginnen reeds niet aangetoond dat er dreigbrieven (door de taliban jegens uw vader) waren geweest (cfr. zie supra, u legde slechts vage verklaringen over deze brieven af en u wist deze overigens niet neer te leggen), laat staan dat uw naam erin werd genoemd om u te bedreigen. De ongeloofwaardigheid van het bestaan van deze beide dreigbrieven wordt verder ondersteund door uw onaannemelijke verklaringen dat uw ouders u niet eerder inlichtten over deze zogenoemde dreigbrieven, waarin uw naam zagezegd stond vermeld. Volgens uw verklaringen verzweeg uw vader voor u dat hij dreigbrieven had ontvangen waarin uw naam genoemd werd. Pas na zijn dood kwam u te weten dat hij problemen met de taliban had. U stelt dat uw vader u niet wilde bang maken en daarom verzweeg dat uw naam in de dreigbrieven genoemd werd (CGVS p. 17-18). Ook op het moment van uw vaders overlijden lichtte uw moeder u niet in over de zogenaamde dreigbrieven, ze vertelde het u pas nadat u uit Afghanistan vertrokken was (CGVS p. 19). U geeft aan dat u in Turkije of waarschijnlijk Servië was toen u met uw moeder belde en zij voor het eerst de dreigbrieven vermeldde (CGVS p. 19). Volgens uw laatste verklaring verliet u uw land op 23 januari 2018 (CGVS p. 13). Uw vingerafdrukken werden in Griekenland genomen op 11 oktober 2020 en in Roemenië op 07 februari 2021. In de periode daartussen verbleef u zo'n 4 maanden in Servië (verklaring DVZ p. 14-15). Gevraagd waarom uw moeder niets over de brieven heeft gezegd na het overlijden van uw vader, toen u van uw familie het land moest verlaten, antwoordt u dat het toen geen geschikt moment was (CGVS p. 19). Deze toelichting kan niet overtuigen. Dat u niet zou zijn ingelicht over het bestaan van deze twee zogenaamde dreigbrieven, waarin u zagezegd met uw eigen naam stond vermeld en wat tevens de kern van uw asiel raakt, weet dan ook allesbehalve te overtuigen en maakt des te meer dat er geen enkel geloof aan deze dreigbrieven – jegens uw vader en uzelf – kan worden gehecht.

Het is in dit kader dan ook niet aannemelijk dat u plotsklaps uit Afghanistan vertrokken bent zonder dat uw familie u op de hoogte bracht van wat er precies gebeurd was. Uw grootvader zei, volgens uw verklaringen althans, op de dag dat uw vader stierf dat u gevaar liep (CGVS p. 17, 19). Hierop werd u zonder verdere uitleg verteld dat u onmiddellijk moest vertrekken (CGVS p. 19-20). U stelde hier zelf geen vragen over, maar vertrok per direct uit Afghanistan: "Mijn vader was net overleden en ik zat te rouwen over het verlies van mijn vader. Op dat moment krijg ik te horen dat het voor mij ook gevaarlijk was. Dan stond ik er niet echt bij stil om te vragen wat en hoe, want het was wel in die mate dat mijn vader gestorven was, dus dan dacht ik oké ik zal vertrekken. Ik heb daar geen andere vragen bij gesteld" (CGVS p. 20). Er op gewezen dat dit toch wel vreemd is, haalt u aan dat uw moeder niet wilde dat u zich zorgen zou maken over uw achtergebleven familie, en dat u op dat moment aan het rouwen was voor uw vader waardoor u er niet bij stilstond wat de gevaren voor uzelf precies zouden inhouden (CGVS p. 20). Deze toelichting volstaat niet. Bij een dergelijke ingrijpende beslissing, namelijk om uw vaderland voorgoed te verlaten, dient enige overweging in acht genomen te worden. Het is absoluut niet aannemelijk dat u zonder dralen uit Afghanistan vluchtte amper twee dagen na het overlijden van uw vader, zonder meer informatie te vragen aan uw familie over wat er precies met uw vader gebeurd was, noch over het gevaar waarin uzelf verkeerde op dat moment. Dit maakt dan ook dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde persoonlijke vervolging door de taliban bij uw vertrek uit Afghanistan.

Dat u bij uw vertrek uit Afghanistan niet onder persoonlijke dreiging door de taliban stond, wordt verder ook bevestigd door uw verklaringen met betrekking tot de beperkte veiligheidsmaatregelen die door u en uw familie werden genomen. U gaf enerzijds aan dat u niet vaak naar buiten mocht gaan, omdat uw vader wist dat het voor kinderen van militairen gevaarlijk was om zich buitenshuis te begeven (CGVS p. 18). Gewezen

op het feit dat niemand in het dorp wist van de job van uw vader en er dus geen reden was waarom het voor u in het algemeen gevaarlijk zou zijn om naar buiten te gaan, verwijst u naar de vage bewering dat er veel informanten van de taliban waren (CGVS p. 18). Gepolst of de mensen in het dorp het dan niet raar vonden dat u niet vaak uit het huis kwam, gaf u aan dat u zich ook weer niet binnenshuis opsloot als in een gevangenis, u ging wel naar buiten maar in beperkte mate, zo ging u cricket spelen, ook ging u naar de winkel indien er voor thuis iets nodig was (CGVS p. 18). Ook eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u al aan graag cricket of volleybal te spelen en vooral met sporten bezig te zijn geweest (CGVS p. 7). Nadat er u gevraagd wordt welke concrete veiligheidsmaatregelen uw ouders nu eigenlijk namen, dit naar aanleiding van uw beweerdelijke dreiging door de taliban, stelde u: "Ik heb het niet over specifieke maatregelen ofzo, gewoon in het algemeen door voor ons de problemen te verzwijgen, door ons binnenshuis te houden en ons in beperkte mate naar buiten te laten komen en zo, dat allemaal" (CGVS p. 18). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat zulke vage maatregelen – namelijk de problemen verzwijgen en u in beperkte mate naar buiten laten komen - allesbehalve afdoende lijken om u te beschermen indien u werkelijk door de taliban werd bedreigd. Het is dan ook allerminst waarschijnlijk dat uw ouders, beweerdelijk onder dreiging van de taliban staande, geen extra voorzorgsmaatregelen zouden nemen voor u en uw gezin en u dit aldoende niet meer zou zijn opgevallen. Dit bevestigt dan ook het ongeloofwaardige karakter van uw beweringen zijnde dat u (en uw familie) bedreigd werd(en) door de taliban.

Gezien bovenstaande motivering en er aldus geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde dreiging door de taliban jegens uw vader en uzelf, kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden actuele problemen van uw familieleden.

U stelt dat uw familie door de taliban uit hun huis werd gezet twee à drie weken voor het persoonlijk onderhoud van 24 november 2023 (CGVS p. 5, 9, 24). De gronden zijn volgens u officieel nog in het bezit van uw familie, maar de taliban gebruiken ze wel (CGVS p. 24-25). Het is echter zeer opmerkelijk dat de taliban na de dood van uw vader op 21 januari 2018 maar liefst zes jaar (!) hebben gewacht alvorens ze de gronden en het huis afnamen, terwijl u beweert dat de taliban al veel langer uit waren op deze gronden (CGVS p. 16). Dat de taliban pas zes jaar na het overlijden van uw vader tot effectieve actie zou overgaan, is des te bevreemdend gezien u als oudste zoon, die de gronden zou erven, eveneens twee dagen na de dood van uw vader was vertrokken uit Afghanistan. Het is dan ook ten zeerste bevreemdend dat de taliban dan opeens, toevallig vlak voor de datum van het persoonlijk onderhoud, uw familie uit hun huis zou zetten en van hun gronden zou verjagen.

U haalt verder geen geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U geeft immers zelf aan dat uw moeder en broers, die ondertussen bij uw grootvader in Behsud wonen, daar geen problemen hebben gekend (CGVS p. 26). Het lijkt er dan ook op dat uw familieleden zich heden nog in Afghanistan bevinden en er geen sprake is van vervolging ten aanzien van hen.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's werd georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten waren die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestond tussen het dorp en de taliban.

U slaagt er niet in in concreto aan te tonen dat de taliban u wilden rekruteren, noch dat zij u vroegen documenten te ondertekenen om uw gronden aan hen over te dragen. U verklaart zelf nooit in persoon benaderd te zijn geweest door de taliban (CGVS p. 24). U blijft verder heel vaag over hoe u te weten kwam dat de taliban u wilden rekruteren. U baseert zich voor informatie over deze pogingen tot rekrutering op de twee dreigbrieven die uw vader ontvangen had en waarover u niet zou hebben geweten totdat uw moeder u erover informeerde waarschijnlijk zo'n drie jaar na de dood van uw vader, toen u in Servië (of misschien in Turkije) verbleef. Er kan in dit kader nogmaals worden opgemerkt dat er aan deze dreigbrieven reeds eerder geen enkel geloof werd gehecht. U vermeldt verder nog dat het mogelijk is dat die zaken mondeling gezegd zijn geweest, maar u blijft zeer onduidelijk in wie dan welke zaken tegen wie heeft gezegd (CGVS p. 24, 26). Zo is het niet duidelijk of uw vader door de taliban werd aangesproken of niet, en of daar dan sprake was van een verzoek dat uw vader en u zich zouden aansluiten. U weet dus allesbehalve te concretiseren op welke wijze de taliban aan u (persoonlijk) zouden hebben gevraagd om u bij hen te gaan voegen. U noemt verder nog verschillende redenen waarom de taliban u zouden willen rekruteren: "Omdat ik de oudste zoon was van mijn vader, en dat ze mij wilden rekruteren om ten eerste hun rangen te versterken. En anderzijds wilden ze dat ik ook bepaalde documenten moest ondertekenen" (CGVS p. 24). Deze motieven stroken niet met de hierboven uiteengezette landeninformatie (zie supra), u weet verder niet aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hierboven geschetste rekruteringswijze van de taliban. Betreffende uw bewering dat uw moeder u bij uw vertrek uit Afghanistan zou hebben verteld dat u documenten door de taliban zou dienen te ondertekenen teneinde gronden aan hen af te staan, kan er nog worden opgemerkt dat uw vader – en aldus het gezinshoofd - op dat moment nog in leven was, het lijkt dan ook niet logisch dat u de documenten in uw vaders plaats zou dienen te ondertekenen teneinde de gronden aan de taliban over te kunnen maken. Verder kan men ten slotte niet inzien om welke reden uw moeder u enerzijds bij uw vertrek uit Afghanistan wel zou hebben ingelicht over de beweerdelijke eigendomsdocumenten dewelke u diende te ondertekenen door de taliban, doch zij anderzijds u pas over de beweerdelijke dreigbrieven – waaraan aldus geen enkel geloof kan worden gehecht – zou hebben verteld toen u reeds in Servië (of Turkije) was (CGVS p. 19).

Gezien bovenstaande is het niet aannemelijk dat de taliban u wilden rekruteren en/of u documenten zou dienen te ondertekenen met betrekking tot de gronden van uw familie.

U claimt dat de taliban na uw vertrek meermaals bij uw familie kwamen vragen naar uw verblijfplaats, waarop uw familie hen zei dat u verdwenen bent (CGVS p. 5, 16). Gezien de onmiskenbare tegenstrijdigheden en opvallende vaagheden doorheen uw ganse asielrelaas, waardoor uw algehele geloofwaardigheid onderuitgehaald wordt, kan het CGVS ook aan deze bewering geen geloof hechten.

Gezien bovenstaande heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De taskara van uw vader heeft geen betrekking op uzelf en kan hoogstens een aanwijzing zijn voor de identiteit van uw vader.

De foto – overigens slechts één - van u en uw vader is hooguit een indicatie van uw (familie)band met deze man.

Wat betreft de certificaten en foto's van uw vaders job dient gezegd dat het werk van uw vader niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De foto's van uw vaders graf vermogen louter aan te tonen dat uw vader is overleden. De verklaringen over het overlijden van uw vader – naar uw mening de moord op uw vader bevestigend en vermeldend wanneer en waar het is gebeurd en onder welke omstandigheden, de verklaringen werden volgens u door verschillende bureaus en diensten afgestempeld en bevestigd (CGVS p. 11) - weten verder bovenstaande motivering niet om te buigen, namelijk dat u tijdens uw verklaringen niet aannemelijk heeft weten te maken dat uw vader persoonlijk door de taliban werd geveiseerd en hij doelbewust door deze groepering werd aangevallen en gedood. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Ten slotte legt u de resultaten van een bloedonderzoek van uw moeder neer, uw moeder zou om de week of om de twee weken naar de dokter gaan ter controle omwille van haar psychische en medische toestand (CGVS p. 12). Dit document heeft geen betrekking op uw vrees voor vervolging en u reikte geen elementen aan die hiertoe anders zouden kunnen besluiten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist

[an update 1 July 31 October 2022.pdf](#) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in

Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, wester informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen hebben genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake

is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zouden beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zouden actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan

en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u tot 17- of 19-jarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven (uw leeftijd werd ten gevolge van een leeftijdsonderzoek gecorrigeerd naar (...) december 2000, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt u uw land te hebben verlaten op 23 januari 2018 (CGVS p. 13), maar uit uw MINTEH fiche blijkt dat u pas in maart 2020 vertrok (MINTEH p. 3), waaruit in ieder geval kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u in Afghanistan naar school ging tot uw 15 of 16 jaar (CGVS p. 6). Verder speelde u graag cricket en volleybal (CGVS p. 7 en 18), welke beide teamsporten zijn, waardoor u zich voornamelijk ophield met landgenoten. Bovendien bent u verloofd met een Afghaanse vrouw en geeft u zelf aan dat u graag met haar een toekomst zou opbouwen (CGVS p. 6-7). U nam dus als volwaardig lid deel aan het leven in de Afghaanse samenleving.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van amper twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft verder nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog steeds in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kunt informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

U stelt dat de taliban ondertussen zouden weten dat u naar hier zou zijn gekomen en dat u zich hier met bepaalde handelingen bezig zou houden die door hen als haram zouden worden aanzien, ze zouden immers niet weten hoe het leven hier in mekaar zou zitten, daarom zouden ze u dan ook niet opnieuw aanvaarden (CGVS p. 27).

U haalt in dit kader vooreerst aan dat u in België uw uiterlijk op een bepaalde manier vormgeeft die u zelf vrij kiest (CGVS p. 27-28). Zo zou u een ketting dragen, uw haar in een bepaalde stijl knippen, graag kleding dragen die u zelf graag zou willen dragen, dit zou uw eigen keuze zijn dewelke u in Afghanistan niet langer zou hebben (CGVS p. 27). De taliban zouden in Afghanistan mensen verplichten om een baard te laten staan of bepaalde kledij te dragen die zij zouden willen. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld betreffende kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en deze algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw stijl van kledij en haar deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in

Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Verder verwijst u naar uw werk bij M(...) R(...) in Diest, waar vlees wordt verwerkt, en naar het feit dat u naar een "night shop" zou gaan 's nachts en de taliban zouden kunnen denken dat u alcohol zou drinken hier in België, terwijl het uw eigen keuze zou zijn of u dat al dan niet zou willen consumeren (CGVS p. 16-17, 27-28). Ten eerste is er geen enkele indicatie dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw activiteiten in België. Ten tweede brengt u geen redenen aan waarom u niet zou kunnen stoppen met dat gedrag. U zou zich dus opnieuw kunnen aanpassen aan de geldende sociale en culturele regels in de Afghaanse maatschappij. Bijgevolg loopt u niet het risico door de taliban als ongelovig bestempeld of vervolgd te worden. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet heeft aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 24 november 2023.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande zijn leeftijd, herhaalt verzoeker dat toen hij in België aankwam, hij op straat en in de kou leefde en kennissen hem suggereerden om te zeggen dat hij minderjarig was zodat hij onderdak zou krijgen. Hij erkent dat hij over zijn leeftijd heeft gelogen, maar vraagt dat er rekening wordt gehouden met de omstandigheden waarin hij zich bevond en geen voorbarig oordeel te vellen over de rest van zijn dossier.

Met betrekking tot "*de lichte tegenstrijdigheid over de datum van zijn vertrek uit Afghanistan*", licht verzoeker toe dat hij zich niet precies kan herinneren wanneer hij Afghanistan heeft verlaten, en het ongeveer vier tot vijf jaar geleden is dat hij zijn reis vanuit Afghanistan begon. Verzoeker stelt dat de zorgen en uitdagingen onderweg de perceptie van tijd en gebeurtenissen kunnen vertroebelen.

Wat betreft de opvolging door een psycholoog, licht verzoeker toe dat, hoewel hij hulp heeft gezocht bij een psycholoog vanwege zijn problemen, hij gemerkt heeft dat dit de situatie alleen maar erger heeft gemaakt en de moeilijkheden waarmee hij wordt geconfronteerd overweldigender zijn geworden dan voorheen. Hij meent tevens dat de maatschappelijk werker in het centrum niet genoeg moeite doet om voor de bewoners te zorgen, en hij niet de nodige hulp kreeg om een tandarts te raadplegen.

Aangaande zijn onvermogen om aanvullende documenten te verstrekken, ondanks het feit dat zijn moeder nog steeds in Afghanistan is, betoogt verzoeker dat zijn vader vier tot vijf jaar geleden overleden is, wat het verkrijgen van familiedocumenten aanzienlijk bemoeilijkt heeft. Bovendien is zijn moeder analfabeet, en kan ze de beschikbare documenten niet lezen of begrijpen, aldus verzoeker.

Met betrekking tot zijn gebrek aan informatie over de omstandigheden rond de dood van zijn vader, voert verzoeker aan dat zijn vader al voor zijn overlijden twee dreigbrieven ontving, maar om hem niet ongerust te maken, niet alle details met hem werden gedeeld. Hij stelt dat zijn moeder er ook voor koos om hem niet alle informatie te geven, en hij het trieste nieuws van de dood van zijn vader vernam terwijl hij in Servië was. Verzoeker voegt toe dat zijn moeder momenteel bij haar oom langs moederszijde woont en ze er opnieuw voor heeft gekozen om hem niet veel details te geven.

Wat betreft de veiligheidsmaatregelen die zijn familie heeft genomen om zich te beschermen tegen de taliban, voert verzoeker aan dat zijn gezin nog steeds lastiggevallen wordt door de taliban. Op dit moment woont zijn moeder bij haar vaders broer, en wisselt ze tussen het huis van haar vaders broer en dat van haar grootvader, aldus verzoeker.

Voorts betoogt verzoeker op algemene wijze, wat betreft het gevaar dat hij loopt vanwege zijn band met de voormalige regering, dat de taliban erop uit zijn een verloren morele orde te herstellen en hun verovering alleen compleet kan zijn als allen die verbonden waren met het oude regime, of hun nu door hun daden, ideeën of affiliaties was, hun positie opgeven.

Verder voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de gewoonte heeft om alle documenten uit Afghanistan te weigeren, met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht. Hij betoogt dat als het CGVS geen middelen aanvoert om een document niet te weerhouden, het deze stukken als begin van bewijs hoort aan te nemen en het bovendien zo is dat documenten niet enkel ter staving van de als geloofwaardig bevonden verklaringen dienen. Verzoeker voert aan dat de originelen van de twee dreigbrieven werden overgelegd, evenals de envelop waarin ze werden overgebracht. Bovendien

wordt volgens hem in de bestreden beslissing geen concrete kritiek geleverd op deze brieven, die nochtans essentieel zijn en centraal staan in zijn verhaal. Verzoeker voegt toe dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet geconfronteerd werd met het feit dat deze documenten uitsluitend op basis van algemene informatie en zonder een concrete en individuele analyse van elk van deze documenten zouden worden afgewezen.

Verzoeker is verder van oordeel dat het CGVS een veel te strenge en subjectieve beoordeling heeft gemaakt, zonder rekening te houden met zijn bijzonder kwetsbaar profiel.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, waarvan hij meent dat het hem moet worden toegekend.

Wat betreft de door hem aangehaalde vrees in verband met verwestering licht verzoeker toe dat hij Afghanistan ongeveer twee jaar geleden heeft verlaten. Verzoeker betoogt dat een toekomstgerichte beoordeling noodzakelijk is en dat de bewijsstandaard die van de redelijke waarschijnlijkheid is, waarbij de vrees van een verzoeker om internationale bescherming als gegrond wordt beschouwd indien "*he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...*" (UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998 en UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, § 11 (internetlink)). Verzoeker stelt dat hij zich in een erg kwetsbare positie bevindt en kondigt aan verder uiteen te zetten dat hij een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is volgens verzoeker erg groot omdat ze enerzijds bij terugkeer het risico lopen intern ontheemd te worden en ze anderzijds een groot risico lopen omwille van de terugkeer *an sich*. Verzoeker betoogt vooreerst dat daden van vervolging kunnen uitgaan van verschillende actoren waaronder ten eerste daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en c) van de Vreemdelingenwet). Hij meent het risico te lopen te worden bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord door deze actoren op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of spion geworden is (UNHCR, *Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection*, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, (internetlink)). Hij wijst erop dat de "*UNHCR Guidelines*" terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' erkennen als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging en citeert vervolgens uit het EASO-rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", dat verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaanse experte uit Duitsland (EASO COI query, *Afghan nationals perceived as 'Westernised'*, 2 september 2020, p. 3-4, (internetlink)). Verzoeker citeert vervolgens verschillende rapporten waarin gevallen gedocumenteerd worden van terugkeerders die in het verleden zijn gearresteerd of vermoord door de Taliban (Danish Refugee Council, *Tilbagevendene til Afghanistan*, oktober 2017; *Save the Children, From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees*, 2018; Stahlmann, F., *Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*, 2019; Refugee Support Network, "*After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*", april 2016). Hij wijst ook op het rapport "*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*" van Asylus van augustus 2017 waarin wordt gesteld dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot, en dat dit in het bijzonder het geval is voor kinderen in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Bovendien lopen terugkeerders uit Europa het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de Taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen (F. STAHLMANN, *Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A*, 28 maart 2018; UN Security Council, *Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan*, 5 oktober 2016). Verzoeker argumenteert verder dat terugkerende Afghanen ook het risico lopen slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) van de Vreemdelingenwet). Hij wijst erop dat voormeld rapport van Asylus van augustus 2017 stelt dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben. Verder betoogt hij dat uit een EASO-rapport van 2017 blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken en dat burens toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uitgaan van bepaalde meningen omtrent de islam of gender als uitdagend beschouwd kan worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen (EASO Country of Origin Information Report, "*Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*", December 2017). Verzoeker stelt tot besluit dat verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer uit het Westen gegrond is.

Met betrekking tot de toepasselijke vervolgingsgronden stelt verzoeker vooreerst dat de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft en dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft geoordeeld dat de bescherming die onder het Unierecht wordt geboden op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging, slechts gedrag omvat dat de betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht. Verzoeker wijst erop dat richtlijnen van UNHCR specificeren dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht (UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2019). Hij wijst er verder op dat volgens F. Stahlmann (2019) mensen die bij de 'ongelovige bezetters' bescherming vragen in de ogen van de taliban zijn overgelopen naar de andere kant en worden beschouwd als 'kafirs' (F. STAHLMANN, *Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*, *Asylmagazin* 2019, (276) 279) en dat de taliban in een recente video hun positie tegenover westerse ideologieën bevestigden door te zeggen dat *"the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies"*(B. ROGGIO, *Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'*, 10 juni 2020 (internetlink)). Verzoeker citeert vervolgens een aantal arresten van de Raad en betoogt verder dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na het vertrek, en er dus nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld kunnen worden.

Verder argumenteert verzoeker dat de groep van 'verwesterde' Afghanen op zich een specifieke sociale groep is die een grond vormt tot vervolging, zowel door de taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet). Verzoeker meent dat enerzijds de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat anderzijds jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit en wijst erop dat voormeld Asyl-rapport van 2017 verwesterde Afghanen als *'targeted groups'* door de taliban beschouwt. Daarnaast kunnen Afghaanse terugkeerders verstoten worden door hun gemeenschap omdat zij vaak gezien worden als 'besmet' door Westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland of omdat zij te maken krijgen met het *'stigma of failure'* waarbij terugkeer wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid (L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*, *Migration Studies* 2013, (1) 11 en L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *Deportation Stigma and Re-migration*, *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015, (635) 635- 636. 635-652), aldus verzoeker. Verzoeker verwijst verder naar onderzoek naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa waaruit blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verwachten dat Afghanen vervolging vermijden door *"het spel mee te spelen"* zou volgens verzoeker in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden. Hij wijst er verder op dat ook een EASO-rapport van januari 2022 het risico bevestigt dat verwesterde Afghanen het doelwit worden van de taliban als zij naar Afghanistan terugkeren en dat in het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022 werd gesteld dat dergelijk risico moest onderzocht worden. Hij besluit hieromtrent als volgt:

"Verzoeker - die in Europa sinds twee jaar leeft (op de datum waarop het beroep wordt ingesteld) - is duidelijk "verwesterd".

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

De verwerende partij verwijt hem dat hij niet heeft aangetoond dat hij niet langer bereid of in staat zou zijn zich te houden aan de wetten, gebruiken en voorschriften in Afghanistan en dat hij zich daar niet zou kunnen vestigen als hij zou terugkeren.

Verzoeker respecteert alle religies in België en leeft samen met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht. Hij is volledig geïntegreerd in de westerse cultuur, wat dus problematisch zal zijn als hij terugkeert. Hij heeft een openbaar Facebook profiel. Zo zou hij gevonden kunnen worden (gehoorverslag CGVS, p. 10). Bovendien heeft de Protection Officer hierover geen verdere vragen gesteld, ondanks de verklaringen van verzoeker.

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Volgens de EUAA Country Guidance: Afghanistan (April 2022)

"(...)"

Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan. Het door de verwerende partij aangehaalde rapport over deze regio vermeldt talrijke lekken en burgerslachtoffers. Er blijkt ook dat in de

provincie Baghlan (provincie van herkomst van verzoeker) verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, en dat het een regio is die heel zwaar door het conflict worden getroffen. Hij is al twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwesteren' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Hij loopt dus een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing.

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw."

Aangaande de veiligheidssituatie is verzoeker van mening dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing uitgaat van een verkeerde of gedeeltelijke lezing van de beschikbare informatie. Verzoeker stelt dat "zowel het eigen veiligheidsrapport van de CGVS, COI Focus van 5 mei 2022, als de EASO COI van januari 2022, waarop de COI focus voortbouwt, immers aangeven dat het zeer moeilijk is om betrouwbare bronnen te hebben betreffende de situatie in Afghanistan". Hij voegt hieraan toe dat de informatie die thans uit Afghanistan binnen sijpelt meer en meer gecensureerd is door de de-factomachthebbers "en dit met name op het vlak van de mensenrechten". Dit in acht genomen, overweegt verzoeker dat "in de mate dat de informatie over de veiligheidsproblematiek te fragmentarisch is en de situatie van de onafhankelijke bronnen binnen in Afghanistan er duidelijk niet op verbeterde, het niet redelijk is om te spreken van een "sterke daling van het aantal burgerslachtoffers" en stelt hij dat "de informatie waarop de COI Focus Afghanistan van CEDOCA van 5 mei 2022 gebaseerd werd (...) niet relevant noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg (is)". Verzoeker meent voorts dat, in tegenstelling tot de analyse van de adjunct-commissaris, recente informatie aantoont dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en dat een gewone burger riskeert het slachtoffer te worden van het geweld, waardoor er minstens een aanleiding is verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen.

Aangaande de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan argumenteert verzoeker dat hij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Het land wordt geconfronteerd met extreme tekorten en armoede en bevond zich voor de machtsovername door de taliban al in een zeer precaire economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19-pandemie, het gewapend conflict en dit is daarna alleen maar verslechterd, zo meent hij. Verzoeker maakt vervolgens de vergelijking met de economische en humanitaire crisis op het Europese continent na de Tweede Wereldoorlog en stelt dat deze enkel werd overwonnen dankzij het Marshallplan. Afghanistan heeft volgens verzoeker zonder twijfel ook nood aan een dergelijk plan, maar de internationale gemeenschap legt voorwaarden op, zoals het respecteren van mensenrechten. Door te weigeren fundamentele rechten en in het bijzonder vrouwenrechten te garanderen en een democratische staat op te bouwen zijn de de-facto-autoriteiten rechtstreeks verantwoordelijk voor de socio-humanitaire en economische crisis in Afghanistan en de verergering ervan, zo meent verzoeker. Deze is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische waarden van het talibanregime (EASO, *Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report*, januari 2022, p. 66). Hij wijst erop dat miljarden Afghaanse tegoeden bevroren zijn en dat enkel dringende humanitaire hulp wordt geleverd. Hij betoogt dat zolang scholen gesloten zijn voor meisjes en de talibanregering niet inclusief is, alleen beperkte humanitaire hulp zal geleverd worden, dat zonder de aanvaarding van de voorwaarden van de internationale gemeenschap door de taliban deze situatie zal blijven, dat de beperkte dringend internationale humanitaire hulp ontoereikend is om in de vitale behoeften van de Afghaanse bevolking te voorzien en dat tegelijk de administratieve capaciteit van de taliban zeer beperkt is omdat vele voormalige regeringsambtenaren zijn gevlucht waardoor basisdiensten niet worden verleend. Ook de gestegen werkloosheid zou een gevolg zijn van het autoritaire regime van de taliban. Verzoeker meent dat de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreme precaire situatie.

Voorts meent verzoeker dat mocht de Raad tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand niet het gevolg is van beslissingen van de talibanregering, en dat bijgevolg artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, België verplicht is, in toepassing van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in de artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier. Verzoeker vreest gezien de gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

Verzoeker vraagt in hooforde hem te erkennen als vluchteling, in onderschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift refereert verzoeker in de inventaris der bronnen aan algemene landeninformatie over de situatie in Afghanistan (stukken 1-74).

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 11 juni 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij twee dreigbrieven van de taliban met beëdigde vertaling voegt. Hij stelt dat de informatie in deze documenten zijn verklaringen en vrees bevestigt, namelijk dat de taliban willen dat hij zich bij hen aansluit.

3.2.2. Op 15 oktober 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, de COI Query “*Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024, de “*Afghanistan – Country Focus*” van EUAA van november 2024 en het rapport “*Focus Afghanistan – Return from abroad*” van SEM van februari 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze deze artikelen *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts acht verzoeker de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geeft hij evenmin enige toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Ten overvloede kan hier aan worden toegevoegd dat uit wat hieronder volgt (zie *infra*, onder nr. 3.3.3.), blijkt dat de adjunct-commissaris de bestreden beslissing formeel heeft gemotiveerd en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de door verzoeker aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn, nu (i) hij bij aankomst in België gelogen heeft over zijn leeftijd en hij zichzelf vier jaar jonger heeft voorgedaan, (ii) hij flagrante tegenstrijdigheden noemt met betrekking tot de datum waarop hij uit Afghanistan vertrok, de duur van zijn verblijf in Turkije en de datum van het overlijden van zijn vader, (iii) het feit dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat eerst gebeurde, namelijk de dood van zijn vader of zijn vertrek uit Afghanistan, in ernstige mate zijn geloofwaardigheid ondermijnt en grote vraagtekens plaatst bij de dood van zijn vader als aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan, (iv) hij niet aannemelijk weet te maken dat zijn vader persoonlijk en individueel door de taliban werd geïdoleerd en hij tijdens een doelgerichte aanval om het leven zou zijn gekomen, waardoor ook de door hem genoemde vervolgingsfeiten jegens zichzelf, voortvloeiend uit de beweerdelijke feiten jegens zijn vader, als ongeloofwaardig worden beschouwd, (v) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde dreiging door de taliban jegens zijn vader en zichzelf, er ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden actuele problemen van zijn familieleden en (vi) hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem wilden rekruteren en/of hij documenten zou dienen te ondertekenen met betrekking tot de gronden van zijn familie, omdat (B) de door verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers vader zou ongeveer zes á zeven jaar lang militair geweest zijn in het Afghaanse leger, en in november 2017 problemen gekregen hebben met de taliban. Verzoekers gezin zou twee dreigbrieven gekregen hebben van de taliban waarin stond dat verzoeker en zijn vader zich bij hen moesten aansluiten. Eveneens zouden de taliban geëist hebben dat verzoekers vader gronden zou afstaan aan hen. Twee dagen voor verzoekers vertrek uit Afghanistan zou zijn vader gedood zijn door de taliban toen hij onderweg was naar zijn werk. Later die dag zou verzoekers grootvader hem gezegd hebben dat hij groot gevaar liep, waarna hij naar het huis van zijn grootvader in Behsud vertrokken zou zijn en vandaaruit Afghanistan verlaten zou hebben. Twee à drie weken voor verzoekers persoonlijk onderhoud zou zijn familie uit hun huis verjaagd zijn door de taliban. De taliban zouden ook meermaals naar verzoeker gevraagd hebben bij zijn familie.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen over zijn leeftijd, terecht het volgende vastgesteld:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 12 april 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: “De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.” Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Uw eerder verklaarde geboortedatum van (...) oktober 2004 werd gewijzigd naar (...) december 2000. U gaf tijdens uw onderhoud bij het CGVS d.d. 24 november 2023 aan dat u op dat moment 21 of 22 jaar oud was en u gaf toe dat u over uw leeftijd gelogen had en u verklaarde dat u dat deed omdat het “heel erg koud” was – uw voeten en handen waren zelfs bevroren – toen u alhier toekwam en u negen of tien dagen gewoon op straat had geleefd en andere mensen u hadden gezegd dat u kon zeggen dat u minderjarig was zodat u een opvangplek kon krijgen (CGVS p. 5). U vulde nog aan dat u in uw tijdelijk opvangcentrum plande uw leeftijd te laten aanpassen, evenwel werd er u verteld dat het daar niet ging en dat u de aanpassing op het interview zelf diende te doen (CGVS p. 5). Hoewel u aldus enige verschoningsgrond in het kader van uw leugenachtige verklaringen tracht aan te geven, heeft u desalniettemin gelogen over uw leeftijd bij uw aankomst in België en heeft u zichzelf aldus vier jaar jonger voorgedaan. Tevens lijkt het frappant dat u bij de DVZ enerzijds stelde dat u uw taskara onderweg naar België had verloren (verklaring DVZ p. 10), anderzijds legde u dan weer tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 24 november 2023 een kopie van uw taskara voor, u verklaarde nog in dit kader dat uw originele taskara vermoedelijk nog in Afghanistan ligt. Er kunnen zich in dit kader dan ook ernstige vragen worden gesteld bij deze door u neergelegde taskara. Hoewel er de nodige vraagtekens bij dit document kunnen worden geplaatst en de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)), kan er voor de volledigheid nog het volgende worden opgemerkt. Volgens deze door u neergelegde taskara was u elf jaar oud in het jaar 2011 en zou u aldus anno 2024 vierentwintig jaar oud zijn, wat in overeenstemming kan worden gebracht met het gevoerde leeftijdsonderzoek en met uw gecorrigeerde geboortedatum, zijnde (...) december 2000.”

De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om aan de hand van concrete elementen en argumenten de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn, om te buigen. Waar hij zijn eerdere verklaringen louter herhaalt, namelijk dat hij bij zijn aankomst in België op straat in de kou leefde en men hem gesuggereerd had om te zeggen dat hij minderjarig was om onderdak te krijgen, blijft hij hiertoe in gebreke. Waar verzoeker stelt te erkennen dat hij over zijn leeftijd heeft gelogen en vraagt rekening te houden met de omstandigheden waarin hij zich toen bevond, doet hij evenmin op concrete wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij zich bij zijn aankomst in België vier jaar jonger heeft voorgedaan dan hij in werkelijkheid is.

Verder treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over onder andere de datum waarop hij uit Afghanistan vertrok. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Ten eerste geeft u in uw MINTEH fiche aan dat u 2 jaar geleden (t.o.v. 15 maart 2022, dus in maart 2020) uit Afghanistan vertrokken bent (MINTEH p. 3). In uw “verklaring DVZ” echter, beweert u dat u zich in uw MINTEH fiche vergist heeft door de koude en doordat u enkele dagen op straat geweest was, en stelt u dat u reeds 4,5 jaar geleden (t.o.v. 30 mei 2022, dus eind november 2017) Afghanistan verlaten heeft (DVZ verklaring p. 14). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 24 november 2023 verklaart u dan weer Afghanistan te hebben verlaten op de derde dag van de elfde maand van het jaar 1396 (volgens de Afghaanse kalender) (...) (CGVS p. 13). Deze situering in de tijd zou kunnen overeenkomen met wat u bij de DVZ verklaart, maar wijkt sterk af van de datum die u opgeeft in uw MINTEH fiche. Het feit dat u omtrent uw vertrekdatum uit Afghanistan dergelijke afwijkende verklaringen aflegt, doet stevig twifelen aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen. U biedt dan ook geen zicht op uw werkelijke vertrekdatum uit Afghanistan. Dat u ten gevolge van de koude en doordat u enkele dagen op straat was geweest, dergelijke tegenstrijdige verklaringen zou weten af te leggen, meer bepaald of u eind 2017 (...) of in maart 2020 uit Afghanistan zou zijn vertrokken, lijkt toch wel ten zeerste opmerkelijk, temeer daar uw verklaringen neergepend in uw MINTEH fiche sneller na uw aankomst alhier werden afgenomen, waardoor men er van zou kunnen uit gaan dat u uw herinneringen op dat moment gemakkelijker naar boven zou weten te halen.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat het ongeveer vier of vijf jaar geleden is dat hij zijn reis uit Afghanistan begon, wat betekent dat hij in 2020 of in 2019 Afghanistan verlaten zou hebben. De Raad merkt op dat deze verklaringen verenigd kunnen worden met verzoekers verklaringen bij het invullen van zijn Fiche 'Niet-begeleide minderjarige' dat hij Afghanistan verliet in 2020 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, Fiche 'Niet-begeleide minderjarige', p. 3). Verzoeker houdt hiermee echter vast aan een versie van zijn verklaringen, doch weerlegt met dit betoog niet dat hij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde, daar uit zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) blijkt dat hij Afghanistan verlaten zou hebben eind 2017 (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 33). Verzoeker herhaalt verder dat de reisomstandigheden moeilijk waren en stelt dat de zorgen en uitdagingen onderweg de perceptie van tijd en gebeurtenissen kunnen vertroebelen, doch maakt zodoende niet concreet aannemelijk dat hij ten gevolge van de moeilijkheden waarmee hij op zijn weg naar België zou zijn geconfronteerd dergelijke tegenstrijdige verklaringen zou afleggen, daar van een dermate ingrijpende gebeurtenis met verstrekkende gevolgen redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoeker er ook enige tijd later coherente en eenduidige verklaringen over kan afleggen. Verzoeker blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, evenwel in gebreke.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij vaststelt dat verzoeker geen duidelijkheid weet te scheppen over het feit of zijn vader al dan niet reeds was overleden bij zijn vertrek uit Afghanistan. Hij motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Uit uw MINTEH fiche blijkt immers dat u vertrokken bent in maart 2020, een half jaar na de dood van uw vader in september 2019 (MINTEH p. 3). Vervolgens beweert u in uw “verklaring DVZ” dat u pas toen u in Turkije verbleef, zes maanden na uw vertrek uit Afghanistan in november 2017, te weten kwam dat uw vader in mei 2018 vermoord was (p. 7, 14). Naderhand keert u in de CGVS vragenlijst (verklaringen afgelegd bij de DVZ) uw kar volledig door te stellen dat de dood van uw vader en het feit dat u daarna eveneens gevisieerd werd door de taliban, de aanleiding waren van uw vertrek (CGVS vragenlijst, 9 augustus 2023, p. 2-3). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelt u dan weer dat uw vader gestorven is (...) waarna u twee dagen later het land verliet (CGVS p. 16). (...)”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij het nieuws van de dood van zijn vader vernam toen hij in Servië was, waarmee hij zich verder in tegenstrijdigheden wentelt. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker pas in Servië op de hoogte gebracht zou zijn van de dood van zijn vader, niet strookt met zijn relaas dat de dood van zijn vader de aanleiding was voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Aangaande de dreigbrieven die verzoekers vader in verband met zijn beweerde problemen met de taliban gekregen zou hebben, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Ten eerste weet u haast niets en blijft u zeer vaag over de twee dreigbrieven die uw vader volgens uw verklaringen gekregen zou hebben. Nadat u uitgenodigd wordt om alles te vertellen wat u weet over de dreigbrieven, antwoordt u nietszeggend dat u eerst niet wist dat er dreigbrieven waren en dat u het pas te weten kwam na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 19). Gevraagd naar de inhoud van de brieven reageert u als volgt: “Ik heb die brieven niet gelezen, dus ik ken de exacte inhoud niet, maar ik weet dat er eisen waren gesteld zoals eigendom afstaan, gronden geven, zich aansluiten, medewerking verlenen, dat soort dingen” (CGVS p. 19). Dat u amper iets weet over wat er in de brieven staat, roept ernstige twijfels op. Betreffende uw bewering de dreigbrieven nooit te hebben gezien en zelfs niet te weten waar de brieven zich op dit moment zouden bevinden (CGVS p. 19), kan er worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk amper inspanningen zou hebben gedaan om deze beweerdelijke dreigbrieven zelf onder ogen te kunnen krijgen en deze neer te kunnen leggen bij het CGVS. Zo kan er worden opgemerkt dat u er wel in slaagde om enkele andere documenten – waaronder zogenaamd ten bewijze van de tewerkstelling en van het overlijden van uw vader – neer te leggen. U stelde in dit kader dat uw moeder niet helemaal in staat was om u veel documenten te bezorgen ten gevolge van haar toenmalige toestand, doch ze u wel een aantal documenten had bezorgd en ze hiervoor veel moeite had moeten doen om deze documenten via via te ontvangen, u hoopte dat dit voldoende zou zijn (CGVS p. 11 en 13 en 19). U vervolgens gevraagd of u de dreigbrieven mee had, gaf u het volgende aan: “Ik heb die dreigbrieven nog niet ontvangen, zoals ik zei mijn moeder heeft veel moeite moeten doen om deze documenten te ontvangen via via, dus die dreigbrieven zijn er wel, ik weet het niet, mijn moeder zou die dreigbrieven ook niet meteen herkennen, dus ik heb ze niet mee” (CGVS p. 19). U gevraagd of u zou weten waar de dreigbrieven op dat moment waren, geeft u dan weer opmerkelijk genoeg aan zelfs niet te weten waar deze dreigbrieven momenteel zouden zijn, het zou ook kunnen dat deze samen met uw taskara verloren zouden zijn gegaan (CGVS p. 19). Gezien het uitermate belang van de door u genoemde dreigbrieven, dewelke de kern van uw asielrelaas raken, kan men evenwel logischerwijze niet inzien om welke redenen uw moeder enerzijds u wel andere documenten had overgemaakt doch zij er dan weer anderzijds niet in was geslaagd om uitgerekend de twee dreigbrieven dan weer wel aan u over te maken. Dat uw moeder niet had begrepen welke documenten er van belang waren om u te bezorgen en ze de brieven niet zou herkennen, biedt hier allesbehalve een afdoende verklaring voor, u gaf overigens zelf aan dat uw vader alles deelde met uw moeder (CGVS p. 17) en uw moeder, naast uw vader, de enige persoon was die naar uw mening van de brieven wist (CGVS p. 18). Dat u zelfs niet zou weten of uw moeder deze brieven al dan niet in haar bezit zou hebben, komt dan ook allesbehalve geloofwaardig over. Ten

gevolge van uw vage verklaringen over de inhoud van deze voorgehouden dreigbrieven en gezien u deze brieven niet weet neer te leggen noch dienstig weet te verklaren om welke redenen u deze niet zou kunnen indienen, slaagt u er dan ook niet in overtuigend te onderbouwen dat uw vader wel degelijk dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen.

(...)

U gaf vooreerst aan dat uw vader twee dreigbrieven had ontvangen waarin stond dat u en uw vader zich moesten aansluiten bij de taliban. De taliban eisten eveneens dat uw vader gronden zou afstaan. Uit uw verklaringen blijkt verder niet dat u enige persoonlijke dreiging door de taliban aan uw adres had ontvangen, u gaf zelf aan nooit benaderd te zijn geweest door de taliban (CGVS p. 24). Het is om te beginnen reeds niet aangetoond dat er dreigbrieven (door de taliban jegens uw vader) waren geweest (cfr. zie supra, u legde slechts vage verklaringen over deze brieven af en u wist deze overigens niet neer te leggen), laat staan dat uw naam erin werd genoemd om u te bedreigen. De ongeloofwaardigheid van het bestaan van deze beide dreigbrieven wordt verder ondersteund door uw onaannemelijke verklaringen dat uw ouders u niet eerder inlichtten over deze zogenoemde dreigbrieven, waarin uw naam zagezegd stond vermeld. Volgens uw verklaringen verzweeg uw vader voor u dat hij dreigbrieven had ontvangen waarin uw naam genoemd werd. Pas na zijn dood kwam u te weten dat hij problemen met de taliban had. U stelt dat uw vader u niet wilde bang maken en daarom verzweeg dat uw naam in de dreigbrieven genoemd werd (CGVS p. 17-18). Ook op het moment van uw vaders overlijden lichtte uw moeder u niet in over de zogenaamde dreigbrieven, ze vertelde het u pas nadat u uit Afghanistan vertrokken was (CGVS p. 19). U geeft aan dat u in Turkije of waarschijnlijk Servië was toen u met uw moeder belde en zij voor het eerst de dreigbrieven vermeldde (CGVS p. 19). (...) Uw vingerafdrukken werden in Griekenland genomen op 11 oktober 2020 en in Roemenië op 07 februari 2021. In de periode daartussen verbleef u zo'n 4 maanden in Servië (verklaring DVZ p. 14-15). Gevraagd waarom uw moeder niets over de brieven heeft gezegd na het overlijden van uw vader, toen u van uw familie het land moest verlaten, antwoordt u dat het toen geen geschikt moment was (CGVS p. 19). Deze toelichting kan niet overtuigen. Dat u niet zou zijn ingelicht over het bestaan van deze twee zogenaamde dreigbrieven, waarin u zagezegd met uw eigen naam stond vermeld en wat tevens de kern van uw asiel raakt, weet dan ook allesbehalve te overtuigen en maakt des te meer dat er geen enkel geloof aan deze dreigbrieven – jegens uw vader en uzelf – kan worden gehecht.”

In dit kader merkt de Raad op dat verzoeker bij zijn aanvullende nota neergelegd op 11 juni 2025 de twee dreigbrieven van de taliban voorlegt, waarbij hij uitlegt dat zijn moeder aan geheugenverlies lijdt en moeite heeft om bepaalde documenten terug te vinden (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 11 juni 2025, stuk 3). Tevens tracht verzoeker in zijn verzoekschrift zijn onvermogen om aanvullende documenten te verstrekken, ondanks het feit dat zijn moeder nog in Afghanistan is, te verschonen door te stellen dat dit wordt bemoeilijkt door het overlijden van zijn vader, en dat zijn moeder analfabeet is, en de beschikbare documenten niet kan lezen of begrijpen. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeksters moeder er initieel wel in slaagde tal van andere documenten over te maken, waardoor het niet duidelijk is waarom, zelfs zo dit zou worden bemoeilijkt door het overlijden van zijn vader, het feit dat zijn moeder aan geheugenverlies lijdt of de omstandigheid dat zijn moeder analfabeet zou zijn, ze niet meteen ook de twee dreigbrieven, die mede de aanleiding vormen voor verzoekers vertrek en dus van essentieel belang zijn, kon overmaken.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij, aangaande de door hem neergelegde dreigbrieven aanvoert dat de originelen werden voorgelegd, evenals de envelop waarin ze verstuurd werden. De Raad dient in dit kader op te merken dat de dreigbrieven die verzoeker bij aanvullende nota neerlegt, kopieën blijken te zijn, en hierbij de envelop niet werd neergelegd (*Ibid.*). Waar verzoeker stelt dat er in de bestreden beslissing geen concrete kritiek geleverd werd op deze dreigbrieven die nochtans essentieel zijn en hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet geconfronteerd werd met het feit dat deze documenten uitsluitend op basis van algemene informatie zouden worden afgewezen, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud deze documenten nog niet had voorgelegd, waardoor dit betoog niet dienstig is. Bovendien blijkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat verzoeker amper iets weet over deze dreigbrieven, hij hierover zeer vaag blijft en hij niet wist waar de dreigbrieven zich bevonden, en of ze misschien verloren waren gegaan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Zijn betoog dat er geen concrete kritiek wordt geleverd en de dreigbrieven louter op basis van algemene informatie worden afgewezen, mist dus feitelijke grondslag. Voorts stelt verzoeker in zijn verzoekschrift slechts dat zijn vader voor zijn overlijden twee dreigbrieven ontving, maar niet alle details met hem gedeeld werden en zijn moeder hem evenmin alle details gaf, waarmee hij echter zijn verklaringen louter herhaalt, doch niet weerlegt dat zijn kennis over deze dreigbrieven zeer vaag en beperkt is. De Raad wijst verder op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat veel valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Aldus is de Raad van oordeel dat aan de door verzoeker neergelegde dreigbrieven, gezien in samenhang met zijn beperkte en vage verklaringen en de algemene informatie aangaande corruptie in dit verband, slechts een zeer beperkt gewicht kan worden toegekend dat in elk geval niet volstaat om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Aangaande de veiligheidsmaatregelen die verzoeker en zijn familie namen, wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

“Ten derde is het weinig aannemelijk dat uw vader na meerdere bedreigingen door de taliban toch gewoon als militair bleef verder werken. Hierop gewezen, haalt u aan dat uw vader trouw was aan zijn land en plicht, en nooit bereid zou zijn om zich te laten intimideren (CGVS p. 23). Dit getuigt van weinig realisme. Bovendien strookt het niet met het beeld dat u schetst van uw ouders als voorzichtige mensen die de nodige maatregelen namen door u en uw broers niet vaak buiten te laten gaan, omdat het altijd gevaarlijk kan zijn voor kinderen van een militair (CGVS p. 18).

(...)

Dat u bij uw vertrek uit Afghanistan niet onder persoonlijke dreiging door de taliban stond, wordt verder ook bevestigd door uw verklaringen met betrekking tot de beperkte veiligheidsmaatregelen die door u en uw familie werden genomen. U gaf enerzijds aan dat u niet vaak naar buiten mocht gaan, omdat uw vader wist dat het voor kinderen van militairen gevaarlijk was om zich buitenshuis te begeven (CGVS p. 18). Gewezen op het feit dat niemand in het dorp wist van de job van uw vader en er dus geen reden was waarom het voor u in het algemeen gevaarlijk zou zijn om naar buiten te gaan, verwijst u naar de vage bewering dat er veel informanten van de taliban waren (CGVS p. 18). Gepolst of de mensen in het dorp het dan niet raar vonden dat u niet vaak uit het huis kwam, gaf u aan dat u zich ook weer niet binnenshuis opsloot als in een gevangenis, u ging wel naar buiten maar in beperkte mate, zo ging u cricket spelen, ook ging u naar de winkel indien er voor thuis iets nodig was (CGVS p. 18). Ook eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u al aan graag cricket of volleybal te spelen en vooral met sporten bezig te zijn geweest (CGVS p. 7). Nadat er u gevraagd wordt welke concrete veiligheidsmaatregelen uw ouders nu eigenlijk namen, dit naar aanleiding van uw beweerdelijke dreiging door de taliban, stelde u: “Ik heb het niet over specifieke maatregelen ofzo, gewoon in het algemeen door voor ons de problemen te verzwijgen, door ons binnenshuis te houden en ons in beperkte mate naar buiten te laten komen en zo, dat allemaal” (CGVS p. 18). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat zulke vage maatregelen – namelijk de problemen verzwijgen en u in beperkte mate naar buiten laten komen - allesbehalve afdoende lijken om u te beschermen indien u werkelijk door de taliban werd bedreigd. Het is dan ook allerm minst waarschijnlijk dat uw ouders, beweerdelijk onder dreiging van de taliban staande, geen extra voorzorgsmaatregelen zouden nemen voor u en uw gezin en u dit aldoende niet meer zou zijn opgevallen. Dit bevestigt dan ook het ongeloofwaardige karakter van uw beweringen zijnde dat u (en uw familie) bedreigd werd(en) door de taliban.”

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat noch zijn vader, noch hijzelf, overtuigende voorzorgsmaatregelen namen. In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker slechts dat zijn gezin nog steeds lastiggevallen wordt door de taliban en zij bij verzoekers grootvader en diens broer gaan wonen zijn. Door dit louter te herhalen, doen zij echter geen afbreuk aan de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“U stelt dat uw familie door de taliban uit hun huis werd gezet twee à drie weken voor het persoonlijk onderhoud van 24 november 2023 (CGVS p. 5, 9, 24). De gronden zijn volgens u officieel nog in het bezit van uw familie, maar de taliban gebruiken ze wel (CGVS p. 24-25). Het is echter zeer opmerkelijk dat de taliban na de dood van uw vader (...) maar liefst zes jaar (!) hebben gewacht alvorens ze de gronden en het huis afnamen, terwijl u beweert dat de taliban al veel langer uit waren op deze gronden (CGVS p. 16). Dat de taliban pas zes jaar na het overlijden van uw vader tot effectieve actie zou overgaan, is des te bevreemdend gezien u als oudste zoon, die de gronden zou erven, eveneens twee dagen na de dood van uw vader was vertrokken uit Afghanistan. Het is dan ook ten zeerste bevreemdend dat de taliban dan opeens, toevallig vlak voor de datum van het persoonlijk onderhoud, uw familie uit hun huis zou zetten en van hun gronden zou verjagen.

U haalt verder geen geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U geeft immers zelf aan dat uw moeder en broers, die ondertussen bij uw grootvader in Behsud wonen, daar geen problemen hebben gekend (CGVS p. 26). Het lijkt er dan ook op dat uw familieleden zich heden nog in Afghanistan bevinden en er geen sprake is van vervolging ten aanzien van hen.”

Voorts wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de omstandigheden van de dood van verzoekers vader met reden het volgende uiteengezet:

“Uit uw verklaringen blijkt verder nog dat uw vader zou zijn omgekomen tijdens een aanval op een militair voertuig, dit terwijl hij naar zijn werk onderweg was, er raakten toen ook nog verschillende andere militairen gewond (CGVS p. 22). Dat uw vader samen met andere militairen zou zijn aangevallen door de taliban – wat bij de risico's van uw vader zijn job hoorde - en uw vader hierbij het leven zou hebben gelaten, wijst dan ook allesbehalve op een individuele afrekening door de taliban jegens uw vader en u gaf ook geen elementen aan die hiertoe anders zouden kunnen besluiten. Er werd immers reeds eerder gemotiveerd om welke redenen er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de beweerdelijke dreiging door de taliban jegens uw vader. Uit dit alles kan dan ook allesbehalve tot een individuele dreiging door de taliban jegens uw vader worden besloten. Het lijkt verder ook opmerkelijk dat u niet weet wie de mensen precies waren die tijdens de aanval op uw vader gewond zijn geraakt, u stelde hier klaarblijkelijk geen vragen over (CGVS p. 22).

Ook over wat er zich vervolgens na het overlijden van uw vader zou hebben afgespeeld, blijft u in het ongewisse. U stelt immers verder dat uw grootvader u op de hoogte bracht van het overlijden van uw vader (CGVS p. 22-23). U weet echter niet precies hoe uw grootvader te weten kwam dat uw vader gestorven was (CGVS p. 23). Bovendien lukt het u niet een accuraat antwoord te geven op de vraag hoe uw vader zijn lichaam naar het dorp werd gebracht, u weet enkel dat andere mensen uw vader hadden geïdentificeerd en ze zijn lichaam naar het dorp hadden gebracht (CGVS p. 23). U verklaart uw gebrekkige kennis door te zeggen dat u niet onmiddellijk na zijn dood op de hoogte was van zijn overlijden (CGVS p. 23). Uw toelichting kan allerminst overtuigen, aangezien van u verwacht mag worden dat u alles in het werk stelt om meer te weten te komen over wat er gebeurde (met uw vader zijn lichaam) na de dood van uw vader.

Ten slotte is het zeer merkwaardig dat u over dergelijke cruciale elementen tot op heden geen bijkomende informatie heeft. Zo kan opgemerkt worden dat u nog steeds in contact bent met uw achtergebleven moeder in Afghanistan. U gaf aan uw moeder af en toe op te bellen, via WhatsApp, u belt haar meestal op zaterdag omdat u dan niet moet werken, u sprak zelfs nog met uw moeder de nacht voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 24 november 2023 (CGVS p. 9-10). Er kan dan ook worden aangenomen dat u wel degelijk in staat bent om zich terdege te informeren over de beweerdelijke bedreigingen die uw vader ontving en de omstandigheden van zijn dood. Sedert uw aankomst in België op 12 maart 2022 zijn intussen reeds twee jaar verstreken, hetgeen u de kans gaf om zich bijkomend te informeren over het geheel van de door u genoemde aanleidingen van uw vertrek, waar aldus geen geloof aan kan worden gehecht.

(...)

Het is in dit kader dan ook niet aannemelijk dat u plotsklaps uit Afghanistan vertrokken bent zonder dat uw familie u op de hoogte bracht van wat er precies gebeurd was. Uw grootvader zei, volgens uw verklaringen althans, op de dag dat uw vader stierf dat u gevaar liep (CGVS p. 17, 19). Hierop werd u zonder verdere uitleg verteld dat u onmiddellijk moest vertrekken (CGVS p. 19-20). U stelde hier zelf geen vragen over, maar vertrok per direct uit Afghanistan: "Mijn vader was net overleden en ik zat te rouwen over het verlies van mijn vader. Op dat moment krijg ik te horen dat het voor mij ook gevaarlijk was. Dan stond ik er niet echt bij stil om te vragen wat en hoe, want het was wel in die mate dat mijn vader gestorven was, dus dan dacht ik oké ik zal vertrekken. Ik heb daar geen andere vragen bij gesteld" (CGVS p. 20). Er op gewezen dat dit toch wel vreemd is, haalt u aan dat uw moeder niet wilde dat u zich zorgen zou maken over uw achtergebleven familie, en dat u op dat moment aan het rouwen was voor uw vader waardoor u er niet bij stilstond wat de gevaren voor uzelf precies zouden inhouden (CGVS p. 20). Deze toelichting volstaat niet. Bij een dergelijke ingrijpende beslissing, namelijk om uw vaderland voorgoed te verlaten, dient enige overweging in acht genomen te worden. Het is absoluut niet aannemelijk dat u zonder dralen uit Afghanistan vluchtte amper twee dagen na het overlijden van uw vader, zonder meer informatie te vragen aan uw familie over wat er precies met uw vader gebeurd was, noch over het gevaar waarin uzelf verkeerde op dat moment. Dit maakt dan ook dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde persoonlijke vervolging door de taliban bij uw vertrek uit Afghanistan."

De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om aan de hand van concrete elementen en argumenten bovenstaande motieven, die pertinent en terecht zijn, om te buigen. Door slechts te stellen dat hij al geruime tijd slecht geïnformeerd was over de dood van zijn vader en voor het overige louter zijn eerdere verklaringen te herhalen, blijft hij hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder op algemene wijze ingaat op het gevaar dat hij loopt "vanwege zijn band met de voormalige regering" en poneert dat de "verovering van de Taliban" alleen compleet kan zijn als "allen die verboden waren met het oude regime, of het nu door hun daden, ideeën of affiliaties was, hun positie opgeven", wijst de Raad er in navolging van de adjunct-commissaris op dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van het Afgaans leger, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft gekregen met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.

Voorts wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd dat de overige door verzoeker neergelegde documenten voorgaande appreciatie niet kunnen wijzigen:

"Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

De taskara van uw vader heeft geen betrekking op uzelf en kan hoogstens een aanwijzing zijn voor de identiteit van uw vader.

De foto – overigens slechts één - van u en uw vader is hooguit een indicatie van uw (familie)band met deze man.

Wat betreft de certificaten en foto's van uw vaders job dient gezegd dat het werk van uw vader niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De foto's van uw vaders graf vermogen louter aan te tonen dat uw vader is overleden. De verklaringen over het overlijden van uw vader – naar uw mening de moord op uw vader bevestigend en vermeldend wanneer en waar het is gebeurd en onder welke omstandigheden, de verklaringen werden volgens u door verschillende bureaus en diensten afgestempeld en bevestigd (CGVS p. 11) - weten verder bovenstaande motivering niet om te buigen, namelijk dat u tijdens uw verklaringen niet aannemelijk heeft weten te maken dat uw vader persoonlijk door de taliban werd geveiseerd en hij doelbewust door deze groepering werd aangevallen en gedood. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Ten slotte legt u de resultaten van een bloedonderzoek van uw moeder neer, uw moeder zou om de week of om de twee weken naar de dokter gaan ter controle omwille van haar psychische en medische toestand (CGVS p. 12). Dit document heeft geen betrekking op uw vrees voor vervolging en u reikte geen elementen aan die hiertoe anders zouden kunnen besluiten.”

Zo verzoeker kan worden bijgetreden in zijn stelling dat documenten niet enkel dienen ter staving van door de adjunct-commissaris geloofwaardig bevonden verklaringen, kan hij niet gevolgd worden in zoverre hij betoogt dat “de verwerende partij die geen middelen aanvoert om het document niet te weerhouden, deze stukken als begin van bewijs (dient) aan te nemen” en het “CGVS de gewoonte heeft alle documenten uit Afghanistan te weigeren, met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht”. De Raad stelt vast dat de adjunct-commissaris in de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing *in concreto* uiteenzet waarom de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van zijn vluchtmotieven niet kunnen ombuigen en dat hij zich daarbij niet louter beperkt tot een verwijzing naar algemene informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Verzoeker blijft in gebreke tegen deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, enig concreet en valabel argument in te brengen en doet er derhalve geen afbreuk aan.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stukken 1-74), heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift tevens op zijn kwetsbaar profiel en individuele situatie. Volgens hem kan in het licht van dit profiel niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener is. Hij stelt dat de beoordeling van zijn geloofwaardigheid dus minder zwaar had moeten worden “*aangerekend*” en acht de beoordeling van de adjunct-commissaris te streng. Hij kan met dit betoog evenwel niet overtuigen. Vooreerst laat verzoeker na te concretiseren in welke zin zijn profiel een invloed zou hebben op zijn mogelijkheden om coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. In dit kader benadrukt de Raad hoe dan ook dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn vluchtrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de beschermingsaanvraag. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat de *protection officer* eenvoudige en duidelijke vragen stelde die waren aangepast aan het profiel van verzoeker. Dat verzoeker doorheen zijn procedure dermate vage, en onaannemelijke verklaringen aflegde over essentiële elementen van zijn vluchtrelaas, kan hij dan ook niet vergoelijken. Dat de adjunct-commissaris een veel te strenge en subjectieve beoordeling heeft gemaakt, door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met verzoekers bijzonder kwetsbare profiel, kan niet worden aangenomen.

Voorts herhaalt verzoeker nog zijn eerdere verklaringen dat hij hulp gezocht heeft bij een psycholoog vanwege zijn vele problemen, maar hij gemerkt heeft dat dit de situatie alleen maar erger heeft gemaakt. De Raad merkt op dat verzoeker in dit kader nalaat enig medisch of psychologisch attest over te maken om zijn psychologische problemen te staven, waardoor er niet zonder meer aangenomen kan worden dat zijn beweerde depressie en stress op enige wijze zijn geheugen, concentratie of algemene cognitieve capaciteiten zouden aantasten en hij zich daardoor soms zou vergissen. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Waar verzoeker nog stelt dat de maatschappelijk werker in het centrum niet genoeg moeite doet om voor de bewoners te zorgen,

dient de Raad vast te stellen dat dit betrekking heeft op verzoekers leven in België, maar niet op de redenen waarom hij Afghanistan verlaten heeft.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing ongemoeid laat waar wordt vastgesteld dat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin hij in Turkije verbleef, (ii) hij omwille van vage verklaringen niet aannemelijk weet te maken dat zijn vader via de ouderen benaderd zou zijn om zich bij de taliban aan te sluiten en (iii) hij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in de algemene informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban. Deze motieven zijn pertinent en terecht en vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoeker niet worden betwist, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zijn land van herkomst hebben moeten verlaten naar aanleiding van problemen met de taliban.

Verzoeker haalt tevens aan dat de taliban hem bij een terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zullen beschouwen.

Te dezen kan op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie *Civicus*, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de speciale rapporteur van de VN voor de mensenrechten in Afghanistan de toegang tot het land onttrokken in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de-facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de-facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de-facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een boerka). Deze wet bevat tevens het verbod op een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met of imiteren van niet-moslims. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De de-facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift

beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de-factoregering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze voor goedkeuring worden voorgelegd aan de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de-factostaatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de-facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de-factohooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-*mahram*’ personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uitten op de de-factoregering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te

krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, overeenkomstig de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders, opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Het rapport “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen gericht tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de-facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (SEM, “*Focus Afghanistan. Return from abroad*”, p. 35-36). De de-facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden

beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geprononceerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Gelet op het resultaat van voormeld leeftijdsonderzoek (AD, stuk 7, kennisgeving beslissing Dienst Voogdij van 12 april 2022), dient te worden aangenomen dat verzoeker minstens zeventien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en mogelijks meerdere jaren ouder, gelet op zijn uiteenlopende verklaringen over zijn vertrek. Aldus kan worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan, aangezien zijn moeder en twee broers bij verzoekers grootvader wonen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasitoe en aanduidt soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels vier jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beweert weliswaar dat hij verwesterd is of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf in Europa noch met de loutere bewering dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, geen baard heeft en duidelijk een westerse stijl heeft. Verzoeker brengt evenmin concrete en overtuigende argumenten aan die kunnen staven dat hij zijn integratie geperfectioneerd heeft en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores. Met de beweringen dat hij alle religies in België respecteert, samenleeft met mensen van verschillende nationaliteit en geslacht en dat hij een openbaar profiel op Facebook zou hebben, maakt hij evenmin zijn vermeende verwestering concreet aannemelijk.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van, of kan worden gepercipieerd als, een godsdienstige of politieke overtuiging, dan wel bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in verzoekers hoofde een geprononceerde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker

beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verzoekers herkomst uit een ruraal en “*bijzonder*” conservatief dorp in Nangarhar is niet van die aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De omstandigheid dat hij afkomstig zou zijn uit een ruraal en “*bijzonder*” conservatief dorp in de provincie Nangarhar, is, bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als “*verwesterd*” te worden beschouwd.

Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zou kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt is door de gedragingen van de nieuwe de-factoregering en het directe gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad wijst er in dit verband nog op dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Dient andermaal te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat deze sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bestendigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of van grensincidenten tussen de-factostrijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in het rapport "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse. Gelet op de geactualiseerde landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota die de verwerende partij op 15 oktober 2025 heeft neergelegd en die in rekening werd genomen in voorgaande analyse, houdt verzoekers betoog dat de informatie waarop de adjunct-commissaris zich beroept "*niet relevant noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg*" is geen stand. De Raad is er zich terdege van bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Mede in acht genomen de recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar op 15 oktober 2025 neergelegde aanvullende nota, oordeelt de Raad aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtöe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om

redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT